

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัย ข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทักษะการคิดในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิต สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multistage Random Sampling) จำนวน 1,126 คน

ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับทักษะการคิดที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย จากเอกสาร ตำรา และงานวิจัย รวมทั้งศึกษาเนื้อหาวิชาการใช้ภาษาไทยตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดทักษะการคิดในการเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 1 ฉบับ โดยแบบวัดจะครอบคลุมทักษะย่อยที่เป็นองค์ประกอบของทักษะการคิด 10 ทักษะ ได้แก่ ทักษะการสังเกต ทักษะการบรรยาย ทักษะการพัฒนาความคิดรวบยอด ทักษะการจำแนก ทักษะการให้คำจำกัดความ ทักษะการเปรียบเทียบ ทักษะการสรุปความ ทักษะการทำนาย ทักษะการอธิบาย และทักษะการเสนอทางเลือก แล้วนำแบบวัดที่สร้างขึ้นจำนวน 70 ข้อ ให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่านตรวจสอบความตรง และความถูกต้องในการใช้ภาษาก่อนนำไปทดลองใช้ หลังจากปรับปรุงแล้วได้นำไปทดลองใช้ 2 ครั้งกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างเพื่อหาค่าความยาก ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเที่ยงของแบบวัด จากนั้นผู้วิจัยได้คัดเลือกข้อสอบที่ต้องการใช้ตามสัดส่วนของทักษะย่อยที่เป็นองค์ประกอบของทักษะการคิด ได้แก่ ข้อสอบที่มีค่าความยากระหว่าง 0.20 - 0.80 และมีค่าอำนาจจำแนก 0.20 ขึ้นไป จำนวน 50 ข้อ โดยแบบวัดฉบับนี้มีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.86 นำแบบวัดดังกล่าวไปวัดทักษะการคิดในการเรียนวิชาภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่างซึ่งใช้เวลาในการทำแบบวัด 1 คาบ (50 นาที) แล้วนำผลมาวิเคราะห์ด้วยวิธีทางสถิติ เพื่อหาค่ามัชฌิมเลขคณิต ค่าร้อยละของค่ามัชฌิมเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สรุปผลการวิจัย

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย มีทักษะการคิดในการเรียนวิชาภาษาไทย โดยได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 32.89 คิดเป็นร้อยละของ

ค่ามัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 65.77 ซึ่งมีทักษะการคิดในการเรียนวิชาภาษาไทยอยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณาแยกตามระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 2 และ 3 พบว่า

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีทักษะการคิดในการเรียนวิชาภาษาไทยโดยได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 31.17 คิดเป็นร้อยละของค่ามัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 62.34 ซึ่งมีทักษะการคิดในการเรียนวิชาภาษาไทยอยู่ในระดับปานกลาง
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีทักษะการคิดในการเรียนวิชาภาษาไทยโดยได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 32.92 คิดเป็นร้อยละของค่ามัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 65.84 ซึ่งมีทักษะการคิดในการเรียนวิชาภาษาไทยอยู่ในระดับปานกลาง
3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีทักษะการคิดในการเรียนวิชาภาษาไทยโดยได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 34.56 คิดเป็นร้อยละของค่ามัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 69.12 ซึ่งมีทักษะการคิดในการเรียนวิชาภาษาไทยอยู่ในระดับปานกลาง

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มีทักษะการคิดในการเรียนวิชาภาษาไทยอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อเทียบตามเกณฑ์การวัดและประเมินผลของกระทรวงศึกษาธิการ (2535) โดยมีค่าร้อยละของค่ามัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 65.77 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการจัดการเรียนการสอนโดยทั่วไปยังส่งเสริมทักษะการคิดให้แก่นักเรียนไม่มากเท่าที่ควร ดังที่ สมพงษ์ จิตระดับ (2527) กล่าวว่า “การสอนของครูยังเหมือนเดิม ครูยังมีความสำคัญและเป็นผู้กำหนดทุกสิ่งทุกอย่างให้แก่นักเรียน ทำให้นักเรียนขาดทักษะสำคัญในเรื่องการคิด” ซึ่งสอดคล้องกับ สมพร มั่นตสุตร (2526) ที่กล่าวว่า “ครูภาษาไทยมักสอนด้วยระบบเผด็จการ การสอนของครูในระบบเผด็จการทำให้นักเรียนไม่ได้ฝึกฝนให้รู้จักคิด” เช่นเดียวกับ ประเวศ วะสี (2539) ที่กล่าวว่า “การเรียนการสอนของเรานั้นขณะนี้สอนท่องจำ คิดไม่ค่อยได้ คิดไม่ค่อยเป็น สอนให้ใช้แต่วิธีการฝึกกาผิดกาถูก เด็กเขียนเรียงความไม่เป็น จบชั้นมัธยมศึกษาแล้วยังไม่สามารถเขียนเรียงความได้”

จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีคะแนนทักษะการคิดในการเรียนวิชาภาษาไทยโดยเฉลี่ยสูงสุด คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 รองลงมาคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามลำดับ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะพัฒนาการของทักษะการคิดและความสามารถทางภาษาไทยเพิ่มขึ้นตามอายุของนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับ ทฤษฎีเกี่ยวกับการคิดกับภาษาของเป็ยเจท์ที่ว่า พัฒนาการของภาษาและการคิดเป็นไปตาม

ลำดับขั้นของอายุ โดยเริ่มตั้งแต่แรกเกิดถึงอายุ 2 ปี อายุ 2-7 ปี อายุ 7-14 ปี และอายุ 14 ปีขึ้นไป โดยขั้นสุดท้ายนี้ภาษามีความสำคัญต่อการคิดมาก เพราะการคิดในขั้นนี้มีลักษณะเป็นนามธรรมมากขึ้น คือ เด็กมีความสามารถในการใช้สัญลักษณ์แทนวัตถุสิ่งของ (I.A. Keats and D.M. Keats, 1979 อ้างถึงใน ดวงเดือน พันธมนาวิน, 2524) มีผลการวิจัยที่สนับสนุนความคิดของเปียเจท์ในเรื่องพัฒนาการทางการคิดและภาษา ได้แก่ งานวิจัยของ จินตนา เนียมเปีย (2521) และจินตนา สุทธิจินดา ที่พบว่า เด็กอายุน้อยมีพัฒนาการในการใช้จำนวนคำ ความซับซ้อนของประโยค และการใช้คำประเภทต่าง ๆ ได้ต่ำกว่าเด็กที่มีอายุมากกว่าและยังพบว่าพัฒนาการทางภาษาของเด็กจะพัฒนาไปพร้อมกับความสามารถทางการคิด

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหารการศึกษา

1. ควรให้ความสำคัญและส่งเสริมกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยที่เน้นให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการคิด
2. ควรวางนโยบายให้ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยได้สอนวิชาภาษาไทยควบคู่ไปกับการฝึกทักษะการคิดให้แก่นักเรียน เพื่อที่จะทำให้นักเรียนมีทักษะการคิดในการเรียนวิชาภาษาไทยสูงยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับครูผู้สอน

1. ควรมีการวัดทักษะการคิดในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนทุกระดับชั้น เพื่อให้ทราบถึงระดับของทักษะการคิดของนักเรียน ซึ่งจะเป็นโยบายต่อการจัดการเรียนการสอนต่อไป
2. ควรฝึกทักษะที่เป็นพื้นฐานของทักษะการคิดในการเรียนวิชาภาษาไทยแก่นักเรียนทุกระดับชั้นให้มากขึ้น
3. ควรจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนมีทักษะการคิดในการเรียนวิชาภาษาไทยให้มากขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำการวิจัยเพื่อศึกษาทักษะการคิดในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ เพื่อเปรียบเทียบกับ การวิจัยในครั้งนี้
2. ควรทำการวิจัยเพื่อหารูปแบบการสอนทักษะการคิดที่สามารถนำมาพัฒนาการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น